

تاثیر نقش پرندگان بکار رفته در تزئینات ساسانی در هنر و منسوجات دوران اسلامی و کاربرد آن در طراحی آرم

رضوان پیله ور^۱

دکتر غلامرضا طوسیان شانديز^۲

حسین شجاعی قادی کلائی^۳

چکیده

هنر پارچه بافی، در ادوار مختلف تاریخ تمدنی ایران دارای جایگاهی رفیع بوده است. این هنر که در دوره ساسانی به حدکمال خود رسیده بود، با فروپاشی حکومت ساسانیان، از بین نرفت بلکه در دوره اسلامی، توسعه این صنعت هنری به صورت محلی و با رویکرد حفظ فرهنگ ملی و بومی ادامه یافت. از نقوش مورد توجه و کاربردی در منسوجات و سفالینه های ساسانی و به تبع آن در دوره اسلامی ایران، نقش حیوانات و بخصوص پرندگان بود. به منظور معرفی و استفاده از این موتیف ها، پژوهش کاربردی حاضر، با هدف معرفی نگاره پرنده در سفالینه ها و منسوجات در ادوار قبل و بعد از ظهور اسلام در ایران و استفاده آن در طراحی آرم، به کمک مطالعات کتابخانه ای در سه فاز، مطالعاتی انجام شد، در فاز اول ضمن بررسی نقش پرندگان در منسوجات ساسانی و ریشه یابی آنها، به تاثیر این نقوش بر منسوجات دوران پس از ظهور اسلام پرداخته شد. دوران سلجوقی و آل بویه مهمترین ادوار مطالعاتی این بخش از پژوهش بود. در ادامه دلایل استفاده از این نقوش و چگونگی بکارگیری آنها مورد مطالعه قرار گرفت. در فاز دوم پژوهش، به مطالعه موردی طراحی آرم های مرتضی ممیز، که مأخوذ از نقوش ساسانی و نقوش آثار هنری قرون اول اسلام در ایران است پرداخته شد. رهاورد این بخش از مطالعات، فاز سوم پژوهش که انتخاب و انتزاع نقش پرنده در ادوار مورد مطالعه و ابداع آرم هایی برای انتشارات مختلف بود را تشکیل داد. نتایج پژوهش حاضر نشان داد، استفاده از نمادها و نگاره های ملی و تاریخی در هنر گرافیک معاصر، علاوه بر دارا بودن جایگاه فرهنگی و ملی می تواند، باورها و اعتقادات گذشتگان را ماندگار نماید، از سویی بکارگیری این عناصر تصویری در هنر مدرن، بعنوان ابزاری بی بدیل مورد استفاده هنرمندان هنرهای تجسمی قرار گیرد.

کلیدواژه ها: نقوش منسوجات، دوره ساسانی، نقش پرنده، دوره اسلامی، طراحی آرم.

۱- دانشجوی کارشناسی گرافیک دانشگاه جامع علمی کاربردی، فرهنگ و هنر اراک. rp.pasandideh@gmail.com

۲- دکتری مرمت اشیا تاریخی، مدرس تمام وقت دانشگاه جامع علمی-کاربردی فرهنگ و هنر اراک. reza.Tousian@yahoo.com

۳- دانشجوی دکتری پژوهش هنر گرایش تاریخ تطبیقی و تحلیلی هنر اسلامی، دانشگاه شاهد. h.shj2008@gmail.com

مقدمه:

با پایان یافتن سلسله ساسانی ایرانیان که وارثان ذخایر هنری سه هزارساله بودند با پذیرش دین اسلام، نه تنها به داشته های فرهنگی و هنری خود پشت نکردند، بلکه بسیاری از نقوش و نمادهای خویش را در قالب های جدید در سایه دین جدید توسعه دادند. بافته های ابریشمی دوره آل بویه (۴۲۰-۲۵۰هـ.ق) دوره تسلط همان نقوش ساسانی، خصوصا در تصویر جانوران است. از خصوصیات نقوش پارچه های عهدساسانی، بهره گیری از فواصل میان تصاویر است به گونه ای که نقشی دیگر از آنها حاصل شود. از پر کاربردترین نقوش این ادوار، نقش پرندگان مختلف است. پژوهش حاضر که در قالب مطالعات کتابخانه ای شکل گرفته است ضمن بررسی نقش پرنده در سفالینه ها و منسوجات ساسانی و ادواری از دوران اسلامی که نقوششان متأثر از ساسانیان است با ارایه نمونه هایی از آثار باقیمانده در موزه ها و گنجینه های ایران و دیگر کشورها، به مفاهیم مستتر در آنها و دلایل شکل گیری و جایگاه فرهنگی و اعتقادی آنها پرداخته است.

لذا ابتدا به نقوش پارچه ها در پنج گروه پایه و پر کاربرد اشاره شده است و در ادامه با ارایه نمونه نقوش سفالها در ادوار پس از اسلام به بررسی نقش پرنده بعنوان نمادی اعتقادی در فرهنگ های باستان و سپس نقش پرندگان در دوره ساسانی و قرون اولیه اشاره شده است. بخش بعدی پژوهش حاضر به کاربرد نقوش بجای مانده از ادوار مورد بحث در طراحی آرم و آثار استاد مرتضی ممیز پرداخته شده و در بخش انتهایی نیز، دستاوردهای این پژوهش در قالب آرمهایی با نقوش ملهم از سفالینه و منسوجات ساسانی و ادوار ابتدای اسلام ارایه گردیده است.

بحث:

نقوش پارچه ها در ادوار مختلف، با استناد به سفالینه های ساسانی:

در سده های اولیه ی اسلامی هنر پارچه بافی در ایران رونق زیادی داشت، این صنعت هنری که از ادوار گذشته از جمله عصر ساسانیان دارای شهرت جهانی بود، طی قرون اولیه اسلامی در ایران به بالندگی بیشتری دست یافت. نقوش بکار رفته در پارچه های دوران اسلامی که تاثیر فراوانی از نقوش ساسانی داشت را می توان به پنج گروه تقسیم نمود (پوپ، اکرم، ۱۳۸۷) که عبارتند از:

الف- پارچه هایی با نقوش خال خالی که بیشتر برای مصارف عمومی کاربرد داشته، وگاهی دارای نقشمایه ای به صورت دایره های سه تایی توپر، که تاثیر و نشان ویژه نقوش ساسانی است در این پارچه ها، دیده می شود.

ب- پارچه های با نقوش راه راه که همچون پارچه های گروه اول برای مصارف عمومی وهمگانی بوده است. شواهد و مدارک موجود نشان می دهد که در خراسان، پارچه های راه راه سیاه و سفید، همچنین در منطقه ری، قباهای خط دار بافته می شده.

ج- روش تزیینی که متأثر از نقوش پارچه های سرزمین چین است و شکل تحول یافته برگ های کنگر و درخت مو، بوده به گونه ای که سطح پارچه، با ساقه های پیچکی و برگ های تزیینی، پوشیده شده است.

د- پارچه هایی با طرح های مشبک، که در هر شبکه نقشی نقطه ای شکل، وجود دارد. گاهی این شبکه ها به صورت چهارضلعی یا شش ضلعی هستند.

ه- پارچه هایی با نقوش مشبکی که شبکه ها، بدون قاعده و ترتیب خاصی با یکدیگر، ترکیب هندسی زیبایی را به وجود آورده و در هر خانه نقشی تزیینی، مانند نقش انسان وجود دارد. طرح های این پارچه ها را می توان روی لباس های اشخاص در مینیاتورهای منسوب به مکتب بغداد همچنين در تزیینات بین النهرین به صورت مکرر مشاهده نمود.

نمونه سفالینه های منقوش در تصاویر ۱۲- ۱ که عناصر تصویری، شامل نقش انسان در ترکیب با نقوش حیوانی، گیاهی و هندسی، که بیشترین کاربرد در منسوجات قبل و بعد از ظهور اسلام در ایران را دارد ارائه گردیده است.

تصویر ۲- کاسه، نقاشی روی لعاب

تصویر ۱- بشقاب، نقاشی زرین فام

تصویر ۴- کاسه، نقاشی روی لعاب

تصویر ۳- کاسه، نقاشی روی لعاب

تصویر ۶- مجموعه زاره ، قطر حدود ۲۳ سانتی متر

تصویر ۵ - مجموعه برانگوین، موزه فیتزویلیام

تصویر ۸- کاسه، نقاشی و طلاکاری روی لعاب

تصویر ۷- کاسه، ری، سده ششم تا هفتم هجری

تصویر ۱۰- کاسه، نقاشی و طلاکاری روی لعاب

تصویر ۹- کاسه، نقاشی روی لعاب

تصویر ۱۲- کاسه، نقاشی و طلاکاری روی لعاب

تصویر ۱۱- کاسه، طلاکاری نقاشی شده روی لعاب

پرنده نمادی اعتقادی در فرهنگ های باستان :

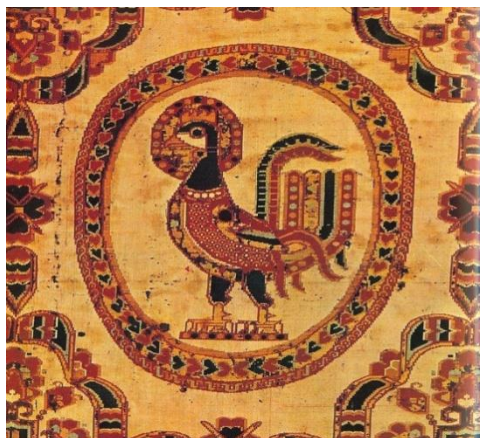
نقش پرنده از دیرباز نقشی خوش یمن در فرهنگ های مختلف، بویژه فرهنگ و باور ایرانیان بوده است. پرنده نماد آزادی، قدرت و پیروزی است. در باور ایرانیان باستان، پرنده، نماد روح بوده است (وصال، ۱۳۸۶). در این بخش از پژوهش به معرفی برخی از پرندگان که در دوران باستان در فرهنگ های مختلف، دارای اهمیت اعتقادی بوده اند پرداخته شده است.

طاووس، این پرنده که از هندوستان و سریلانکا، به چین، ژاپن، ایران، یونان و دیگر کشورها راه یافته، در برخی مراسم آیینی کهن، وجودش به اثبات رسیده است. در دو سوی درخت زندگی یک جفت طاووس قراردادشته که گاهی ماری را به منقار گرفته است، به همین سبب است که این پرنده را نماد جاودانگی می دانند. در هنر مسیحیت معتقدند، گوشت طاووس نوعی پاد زهر، برای نیش مار است. از طاووس به عنوان نقش زینتی در لباس پادشاهان ایرانی قبل از اسلام استفاده می شده، در کشور چین نیز از سلسله مینگ پرهای دم طاووس، به صورت افتخاری به اشخاص عالی رتبه اعطا می شد. در هندوستان طاووس مَرگَب چندین خدای بزرگ بود و در اساطیر یونانی معروف است که، چشمان روی دم طاووس را از بدن غولی هزارچشم به نام آرگوس گرفته اند. این پرنده نماد غرور و تکبر است (هال، ۱۳۸۳). عقاب، عقابی با سرشیر که نام سومری آن، ایمدوگود (۲۴۴۰-۲۹۰۰ ق م) به عنوان نماد کشاورزی و آورنده باران به شمار می رفت. در اسطوره های یونان و هند باستان، عقاب با خدای آسمان در ارتباط است و نزد او مقدس می باشد. در هنر تدفینی رومی، عقاب متوفی را به آسمان برده و همراه او عروج می کند. نقش عقاب روی پرچم ارتش روم، نماد قدرت و پیروزی بوده است. در هنر مسیحیت، عقاب نماد عروج مسیح (ع) به آسمان است. در تمثیلات دوره رنسانس، عقاب نشان بینایی و یکی از پنج حس بشمار می رود. همچنین عقاب نشان غرور، که یکی از هفت گناه بزرگ است محسوب می گردد. خروس، خروس در مسیحیت نماد توبه و یکی از ابزارهای عزاداری است. خروس در یونان باستان، هدیه ای عاشقانه بشمار می رود. بنا بر اعتقاد چینی ها، اگر تصویر خروس بر دیوار خانه ای نقش ببندد، آن خانه از آتش سوزی در امان است. تصویر خروس بر روی طبل جنگی در فرهنگ ژاپن، مظهر صلح به شمار می رود (همان منبع).

بررسی نقوش پرندگان در منسوجات دوره ساسانی و قرون اولیه اسلامی:

طرح‌های مورد استفاده در منسوجات دوره ساسانی نقوش انسانی، جانوری، پرندگان، گیاهی، مدالیون و... است. در این دوره از نقش پرندگان بسیار بهره گرفته شده و آنها را در داخل قاب‌های دایره‌ای شکل محصور می‌کرده‌اند (ضمیران، ۱۳۸۳). سیمرغ پرنده‌ای خوش‌یمن و سلطنتی است که، با خدای محافظ در ارتباط است و برای تاکید بیشتر بر تری شاهان و خاندان ایشان، از این نقش بر روی جامه‌های آنان بهره گرفته می‌شده (فریه، ۱۳۷۴). نقشی ترکیبی از سیمرغ و شیر برای اولین بار در حجاری‌های طاق بستان استفاده شده است (هال، ۱۳۸۰). در عهد ساسانی، عقاب پرنده‌ای تواناست، که نماد اهورامزدا و ایزدان آسمان می‌باشد. شاهین نیز در این دوره و در آیین زرتشت، دارای جایگاهی ویژه، مقامی ایزدی و همچنین نمادی دیگر از ایزد بهرام است. خروس نماد روح، به ویژه پس از مرگ است (تصویر ۱۳). در مجموع در هنر ساسانی اصول صحیح هنر تزئینی به درستی و زیبایی رعایت شده و رنگ آمیزی آثار هنری نیز، پرمایه و آرامبخش بوده است (ضمیران، ۱۳۸۳).

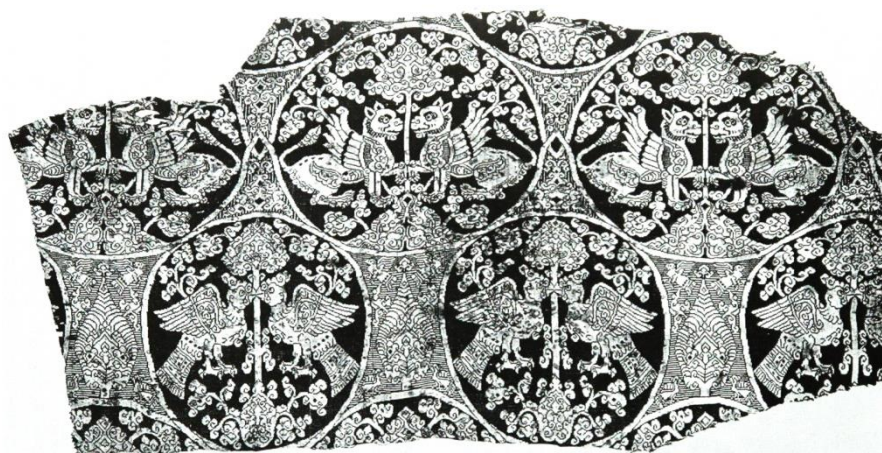

تصویر ۱۳- خروسی که هاله به سردارد (موزه واتیکان)

به دلیل ممنوعیت در تصویرسازی انسان در دوره‌ی اسلامی، از نقوش انتزاعی حیوانی و گیاهی در هنرهای اسلامی استفاده بیشتری شد. این نقوش فقط جنبه تزئینی نداشتند بلکه از آن‌ها برای توصیف‌های اساطیری و کیهان‌شناختی نیز بهره گرفته می‌شد. از سده‌های چهارم و پنجم هجری، پارچه پشمی و ابریشمی سیاه و سفیدی (تصویر ۱۴) به جا مانده که دو جانور بالدار و عروج‌کننده به آسمان ابدی، یکی شیر بالدار و دیگری عقاب را در دو سوی درخت زندگی (مظهر حیات و نامیرایی) به تصویر درآورده‌اند. نقش عقاب در این اثر، نماد حیات جاودان و رستگاری است. اوایل حکومت اسلامی در ایران، سلسله‌های نیمه مستقلی در مناطق مختلف ایران به وجود آمدند که در بافندگی، همان شیوه منسوجات دوران قبل از اسلام را دنبال کردند. به همین جهت، منسوجات ایران در دوره‌های اولیه اسلامی، شباهت بسیاری به پارچه بافی پیش از اسلام دارد که از نظر تعداد نیز بسیار اندک هستند. با روی کار آمدن حکومت آل بویه پیشرفت چشمگیری در میزان تولید، شیوه بافت و همچنین تنوع در

طرح و نقش هنر پارچه بافی ایران، پدیدار گشت و تقاضای جامعه و علاقه مندی حاکمان اموی سبب توسعه آن گردید (روح فر، ۱۳۸۰). پیشرفت فناوری بافت پارچه سبب شد تا منسوجات ایرانی، بعد از ظهور اسلام دارای نقوش متنوع تر و متعددتری گردد. در قرون اولیه اسلامی این صنعت هنری همچنان با الهام از نقش مایه های ساسانی در به کارگیری تزیینات، حاشیه ها با برگ درختان، خطوط درهم تنیده و متقاطع و نیز دایره های مماس برهم یا متداخل و ترنج هایی با شکل های متفاوت که در هر یک از آنها صحنه هایی از شکار، نقش حیوانات و پرندگان حقیقی یا افسانه ای قرار داده شده است، می توان به تفاوت پارچه های قبل از اسلام و دوران اسلامی پی برد (زکی، ۱۳۷۷) (کونل، ۱۳۴۷). منسوجات دوران سلجوقی از طرح و بافت منسجمی برخوردارند و گاهی روی بعضی از آنها، اصول دوره های قبل دیده می شود. از خصوصیات بارز هنر پارچه بافی این دوران می توان به رعایت ظرافت در طرح و نقش این بافته ها اشاره کرد. مهارت بافندگان در این دوره به حدی بود که صحنه های شاعرانه و مناظر طبیعی را از روی نقاشی های هم عصر خود تقلید می کردند (طالب پور، ۱۳۸۴). پس از اسلام شاهد پدیده ای نو، بر روی بافته هایی که از قرن سوم هجری به بعد پدیدار شدند هستیم، پدیده ای به نام خط روی پارچه ها، پارچه هایی بنام طراز. واژه طراز در فارسی به معنای رودزوی کردن است. در زبان عربی به حاشیه هایی که شامل خط و کتابت بود اطلاق می شد. این کتیبه ها به خط پهلوی و بعدها به خط کوفی در حواشی پارچه ها، یا به صورت جزیی از بافت پارچه و یا بر روی آن دوخته می شدند. بافت این گونه پارچه ها تا آغاز حمله مغول ها در قرن هفتم هجری ادامه داشت. نقوش پارچه های سده های اولیه اسلامی به گونه ای بود که هماهنگی و تناسب میان نقش و نوشتار و تکرار نقش ها در آنها رعایت می شد. این ویژگی یکی از مشخصه های برجسته منسوجات این عهد است (پوپ، ۱۳۸۰).

تصویر ۱۴- دو عقاب متقارن در کنار درخت زندگی

قطعه پارچه دیگری مربوط به قرن پنجم هجری بافته شده در ری از جنس ابریشم دورو و به رنگ قهوه ای تیره و سفید یافت شده است (تصویر ۱۵). در این منسوج، عقاب در کنار شیرهای بالدار نشان داده شده که احتمال می رود از این پارچه به عنوان کفن مرده استفاده شده است (Rogers, 1983).

پارچه های ابریشمی دیگری متعلق به قرن پنجم تا ششم هجری مقارن با دوره سلجوقی باقی مانده، که غالباً طرح هایی از پرندگان و حیوانات را به تصویر کشیده اند، که با حلقه یا گیره های مرصع و یا شالی به دورگردنشان و نیز اجزایی اضافی روی

گرده حیوانات و بال پرندگان مزین شده اند که نوعی نماد مالکیتی سلطنتی در آن زمان به شمار می رفته است (تصویر ۱۶). در این میان پارچه هایی با نقوش گیاهی که جانوران بالدار را در بر گرفته اند نیز یافت می شود. از ویژگی های این پارچه ها شاخ و برگ های پیچیده، باحالتی شبیه به درختان مارپیچی است که، در میان حاشیه هایی ساده قرار گرفته اند.

تصویر ۱۶- ابریشم، قرن پنجم یا ششم هجری

تصویر ۱۵- قطعه منسوب به ری با نقش قرینه

بانگهای دقیق تر به آثار بدست آمده و آنچه ارایه گردید، مشخص می گردد که درمنسوجات دوره سلجوقی نسبت به دوران قبل از آن، استفاده از نقوش گیاهی پرتزین، همراه با پیچ و تاب های بسیار، مانند نقوش اسلیمی و گل و بوته های ریزتر رواج می یابد. در واقع تحولات مربوط به این دوره متأثر از دو عامل است، یکی نفوذ شیوه های چینی در ترسیم گیاهان، پرندگان و حیوانات و دیگری بهره گیری از شیوه های اسلامی، در به تصویر کشیدن شاخ و برگ گیاهان در حواشی پارچه ها، به جای عناصر تزینی ساسانی است. در منسوجات متعلق به این عصر، طرح هایی از اشکال هندسی چندضلعی، تزینات نوشتاری به خط کوفی با حاشیه هایی مزین به تصاویر حیوانات و دایره هایی با نقوش پرندگان و جانوران به همراه درخت زندگی دیده می شود، اما در کل این نقوش در پارچه های سلجوقی باظرافت بیشتری بافته شده اند (زکی، ۱۳۷۷).

در پارچه های آل بویه که تحت تاثیر سبک پارچه بافی ساسانیان قرار دارند، بیشترین توجه به طراحی از شکل های خلاصه شده حیوانات و صحنه های شکار است. همچنین از خطاطی نیز در تزینات آنها استفاده شده است. در منسوجاتی مانند تافته یا متقال و لمپاس (ابریشم گل برجسته) طراحی های پیچیده تری از نقوش عقاب، طاووس، بزهای کوهی، شیر، فیل و نقوش انسانی (تصویر ۱۷) دیده می شود (روح فر، ۱۳۸۰). منسوجات این دوره نسبت به دوران ساسانی از نقوش تزینی و جزییات بیشتری برخوردار هستند. فضاهای منفی کمتری در سطح پارچه ها به چشم می خورد، چنان که نقوش بین قاب های مدور بصورت چهار جفت پرنده یا حیوان و یا به صورت تک نقش استفاده شده اند، طوری که حول یک نقطه مرکزی قرار گرفته و تزینات برگ نخلی، آنها را از هم جدا می کند و فضاهای خالی بین قاب ها، به صورت فضاهای مکمل درآمده اند. گاهی از این نقوش به عنوان نقش اصلی و یا نقشی همتراز نقش اصلی بهره گرفته شده است. نقوش دوره آل بویه را می توان از لحاظ پیچیدگی حد فاصل نقوش ساسانی و سلجوقی به حساب آورد (اتینگهاوزن، ۱۳۸۴).

تصویر ۱۷- ابریشم، بغداد، قطعه مکشوفه درلیون

در بررسی قبور شهر ری متعلق به عهد دیالمه و حفاری های نقاره خانه پارچه های با ارزش ابریشمی و زری کشف شده که از آن ها به عنوان کفن و یا روپوش مردگان استفاده می شده است. درحاشیه اکثر آنها، محل بافتشان نوشته شده است. بر روی این پارچه ها، کلماتی مانند العفو و الرحمة به خط کوفی آورده شده است، که یا بر زمینه ساده نقش بسته شده اند و یا به صورت حاشیه های باریکی در کنار نقوشی از حیوانات و پرندگان در داخل ترنج ها قرار گرفته اند (بیکر، ۱۳۸۵). بنابر اعتقاد بارابارا برند، این منسوجات قبل از داشتن کاربرد تدفینی، به عنوان پوشاک مورد استفاده قرار می گرفته اند (برند، ۱۳۸۳)، زیرا نقش عقاب که به نوعی نگاره مورد توجه زمان خویش و رایج در خطه اسلام شرقی، امپراتوری بیزانس، سراسر آفریقای شمالی و اسپانیای مسلمان بود، در دوران پیش از اسلام نمادی از قدرت و بزرگی، و در دوران اسلامی به نمادی از سرای آخرت و مرگ مبدل گردید بود (مکداول، ۱۳۷۴).

قطعه پارچه ای متعلق به دوره آل بویه بانقش عقاب دو سر (تصویر ۱۸) به رنگ قهوه ای روشن روی زمینه نخودی که انسانی را با خود به آسمان می برد بدست آمده است. روی سر این پرندگان شاخ های بزکوهی قرار دارند که به نوعی نمادی از قدرت است، نقش این عقاب ها با وجود کوچکی اندازه به دلیل طرح انتزاعیشان غول پیکر به نظر می رسند همچنین درخت هایی شبیه به درخت سرو، بین نقش این پرندگان جای گرفته اند و عباراتی درحاشیه بال هایشان به خط کوفی و با مضمون (کسی که همت والا داشته باشد، ارزشمند است) نقش شده است همچنین در حاشیه پارچه، بالای سرعقاب ها عبارتی به معنای (کسی که اصالت داشته باشد، عملش نیکوست) به چشم می خورد.

در قطعه پارچه دیگری، عقابی تصویر شده است، که محصور در یک قاب مربع شکل است (تصویر ۱۹) که درحاشیه این قاب کتیبه ای بامضمون (این آرامگاه شخص فقیر و بیچاره ای است که نیازمند به خداوند بخشنده است... ای سرور من، مرا رحمت کن...) قرار دارد. که ارتباط نقش این پرنده را با سرای آخرت آشکار می کند (روح فر، ۱۳۸۴).

در پارچه ابریشمی با نقش طاووس به دست آمده از ری (تصویر ۲۰) دو طاووس بزرگ متقارن رو به درخت را به تصویر در آورده که با پنجه هایشان پشت گاو را گرفته اند. در کتیبه ی ری این پارچه، آرزوی بقا و طول عمر برای فرماندار بخشی از ری شده است.

تصویر ۲۰- ابریشم، طاووس بزرگ، شهری

تصویر ۱۹- ابریشم دورو، ری

تصویر ۱۸- پارچهٔ پشم و ابریشم

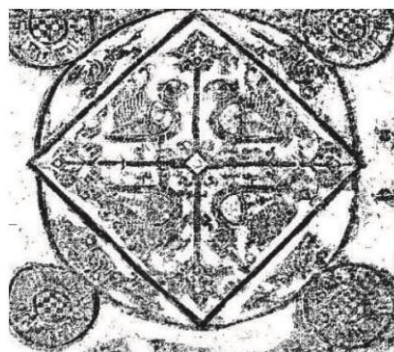
طرح جانوران در دواير و ترسیم طرح های ظریف از گل و بوته های مارپیچ در اطراف آنها، از خصوصیات نقوش منسوجات عهد ساسانی بوده که الهام بخش نقوش پارچه های آل بویه بوده است. در عین حال، در این دوره ابداعاتی در زمینه طراحی پارچه و تغییر شکل قاب ها به اشکال لوزی، مربع، چندضلعی و حتی کادراهایی مرکب (تصویر ۲۱) همراه، با افزایش ارزش حاشیه ها و فضاهای منفی میان قاب های اصلی دیده می شود که همه، از نوآوری های منسوجات این دوره محسوب می گردد. نقشمایه اصلی این منسوجات پرندگانی همچون طاووس، اردک، سیمرغ، عقاب های دوسر و حیوانات ترکیبی بالدار هستند که هم از لحاظ زیبایی شناسی و هم از نظر نمادین دارای جایگاهی ویژه هستند.

منسوجات عهد سلجوقی نیز از حیث شیوه، شبیه به منسوجات دوره آل بویه هستند (کونل، ۱۳۸۰). اما تفاوت های اساسی طراحی پارچه در این عهد، پیروی ایرانیان از سبک های چینی و ترسیمات دقیق گیاهان، پرندگان و حیوانات است (محمدزکی حسن، ۱۳۷۷). در این عصر خط کوفی جنبه تزئینی پیدا کرد (روح فر، ۱۳۸۴). و نقش پرند افسانه ای با سر و گردن زن از نقوش مورد استفاده این دوره بوده است (مکداول، ۱۳۷۴). در مجموع برای توصیف بهتر پارچه های عهد سلجوقی باید گفت، در اوایل این دوره تاثیراتی از سبک ساسانی در طرح های منسوجات دیده می شود ولی به مرور زمان، نقوشی مانند اسلیمی با خطوط طوماری و اشکال برگ نخلی، جایگزین شیوه های پیشین شدند (پرایس، ۱۳۴۷).

تزئین پارچه، با شاخ و برگ هایی که در کل سطح آن پراکنده شده اند، در کنار عناصر تصویری دیگری مانند حیوانات اسطوره ای (تصویر ۲۲) درون کادراهای مرکب از لوزی و دایره، یکی دیگر از شاهکارهای این دوره است (کاتلی، ۱۳۷۶).

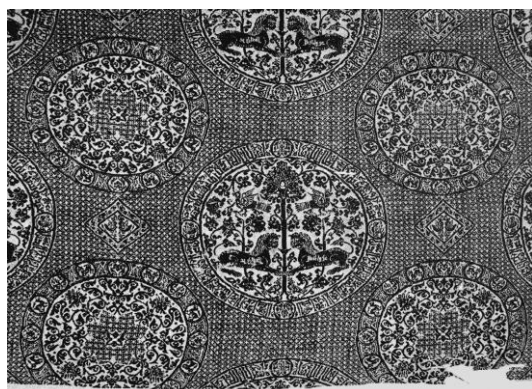

تصویر ۲۲- دو طاووس متقابل به درخت زندگی

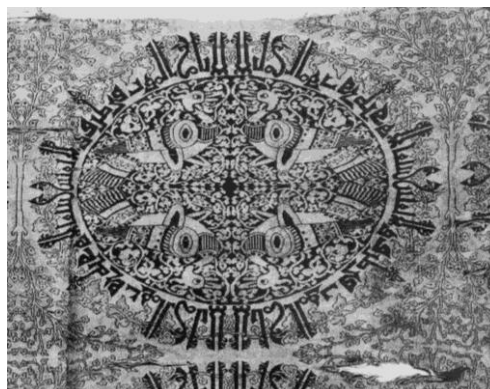

تصویر ۲۱- ابریشم دورو، مکشوفه از بی بی شهربانو

از این دوران دو قطعه پارچه دیگر که یکی با نقشمایه اردک (تصویر ۲۳) که درعین ظرافت درهم پیچیده است و دیگری، تصویر دو شیربالدار در دو سوی درخت زندگی و در حال پاسداری از این درخت (تصویر ۲۴) که در بالای سرشان دوپرنده در حال پرواز، که بر زمین، تخم نعمت می پاشند مشاهده می شود. از نکات مهمی که در نقش منسوجات این دوران جلب توجه می کند طراحی پارچه های روایتگرانه از مضامین شاعرانه، مناظر و همچنین بکارگیری تزیینات ریزنقش، باظرافت بسیار است.

تصویر ۲۴- دوپرنده و شیرهای نگهبان

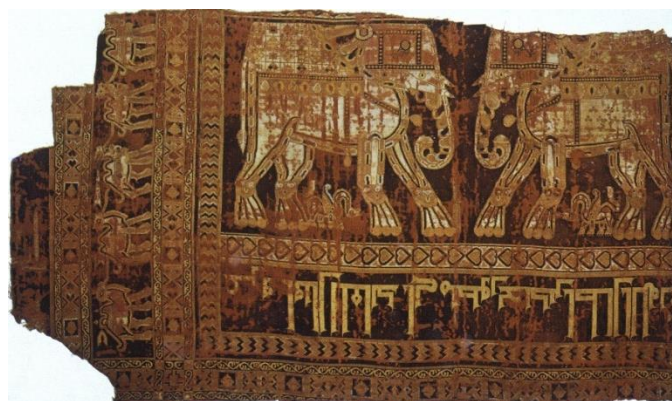

تصویر ۲۳- پارچه پشم و ابریشم

در اواخر دهه ۱۹۲۰ میلادی، مقارن با ۱۳۴۰ هجری، چند قطعه پارچه ابریشمی از گورستانی نزدیک تهران کشف شد. کارشناسان قدمت آنها را به زمان حکومت خاندان شیعه آل بویه نسبت دادند، با بررسی شواهد موجود مبنی بر اینکه در قرون وسطی، صنعت پیشرفته ای در شمال ایران برای بافت پارچه های ابریشمی مخصوص مراسم تدفین، با نوشته های مذهبی

شیعی با برخی اشکال خاص وجود داشته است. با تجزیه و تحلیل دقیق و فنی این تکه ها، پیشینه آنها را به سال ۱۲۲۰ میلادی یا ۶۱۷ هجری تخمین زده شد (بیکر، ۱۳۸۵). هیچ کدام از قطعه پارچه های بدست آمده، که در آن تصویر فیل های عظیم الجثه ای که به صورت متقارن روبه یکدیگر قرار گرفته اند (تصویر ۲۵) و دور آنها با نقش قلب هایی به سبک ساسانی و همچنین کاروان شترهای بی کوهان نقش پردازی شده و در گوشه های آن طرح خروسی به چشم می خورد شباهتی به کفن سنت جوزه در قرن دهم میلادی نداشت. پارچه مذکور از ترکیب رنگی زیبا و خیره کننده ای برخوردار است.

تصویر ۲۵- کفن سنت جوزه، اواسط قرن دهم

کاربرد نقوش منسوجات در هنر گرافیک (آرم):

با نگاهی به هنر گرافیک و آنچه از گذشته تاکنون به دست ما رسیده است، درمی یابیم که گرافیک هنری است کاربردی که ظهور آن، به پیدایش انسان ها باز می گردد. از زمانی که انسان تصمیم به ارایه پیام تصویری گرفت و بر دیواره غارها، نگاره هایی را به تصویر کشید تا به واسطه آن با هم نوعان خود ارتباط برقرار کند، پی به اعجاز زبان تصویر برد و با ترویج و گسترش آن در بین نسل های پس از خود باعث شکوفایی و اعتلای آن گردید. بشر همواره به دنبال بیان و ثبت اندیشه ها، باورها و اعتقادات خویش بوده، به همین دلیل در ورای هر آنچه که به تصویر کشیده می شد باور و اندیشه ای عمیق بود که طی قرون متوالی به آن دست یافته و از آن بهره ها برده است.

بعید است که بی هیچ آگاهی از هدف های کاربردی هنر گذشته، بتوانیم به فهم آن دست پیدا کنیم. هر چه بیشتر در مسیر تاریخ به گذشته باز گردیم، هدف هایی را که هنر می بایست در خدمتشان قرار گیرد، معین تر و در عین حال شگفت انگیزتر نمایان می گردد.

از این دست تصاویر می توان به نقشمایه های بکار رفته در منسوجات ادوار تاریخی مورد بحث، در پژوهش حاضر اشاره کرد که علاوه بر کاربرد تزئینی، جنبه اعتقادی نیز داشته اند. گاهی نمادی از خوش یمنی، پیروزی و قدرت، گاهی نیز نشانی از سرای آخرت، مرگ و.... بوده اند که اینها همه نشانه هایی از تاریخ گرافیک در ایران هستند. نگاره هایی که هر کدام روایتگر گوشه ای

از فرهنگ و تمدن غنی این مرز و بومند و نیازمند درک و توجه هنرمندانی که با تفکر و تعمق در آنها به زنده نگاه داشتن این سرمایه های ملی همت گمارند.

یکی از هنرمندانی که بی شک نقش بزرگی در پاسداری و معرفی این نگاره ها داشته است استاد مرتضی ممیز بوده که هم نسل های وی، او را یک آغازگر می خوانند، آغازگر نهضتی در هنر گرافیک نوین ایران. عده ای نیز او را یک رهبر هنری می دانند که در جهت پیشبرد سوادبصری جامعه، پرچم دار بوده و به خوبی آن را به نسل های بعدی خود منتقل کرده است. وی توانست با نگاهی عمیق به فرهنگ و هنر ایران باستان، پیوندهایی بین هنر دیروز و امروز بوجود آورد. نمونه آثار وی که برگرفته از نقوش تاریخی است عبارتند از، آرم شرکت اتومبیل سازی سایپا، ممیز این نشانه تصویری را در سال ۱۳۶۶، بر اساس نقوش آجری بناهای مراغه طراحی کرده است (تصویر ۲۶).

نشانه تصویری دانشگاه تهران، که برگرفته از نقش گچبری، مکشوفه از تیسفون، که نمونه منشا آن در کاخ ساسانی مکشوفه از دامغان در دست است می باشد. در دوران ساسانی این نشان ها، در نقش برجسته ها، سکه ها و ظروف نقره به عنوان نشان های خانوادگی به کار می رفته اند (تصویر ۲۷).

تصویر ۲۷ نشان دانشگاه تهران

تصویر ۲۶ نشان شرکت خودروسازی سایپا

نمونه نشانه های تصویری:

در این بخش، نمونه نشانه های تصویری (آرم) الهام گرفته شده از نقوش پارچه های ادوار تاریخی مورد بحث پژوهش حاضر ارائه می گردد. شیوه های مختلفی برای طراحی یک نشانه تصویری وجود دارد که می توان از هر کدام در جای خود بهترین بهره را برد.

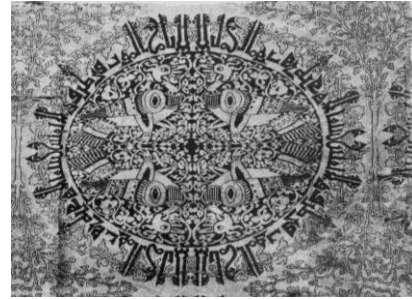
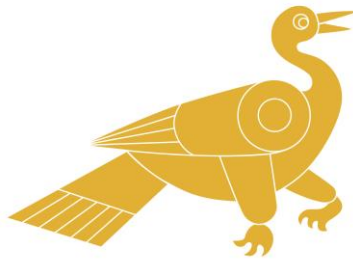
طرح خلاصه شده طاووس با فرم دایره

در تصویر بالا طرح طاووس، که فرم غالب بر آن دایره است، خلاصه شده و با کنار هم قرار دادن اجزایی از تصویر پرنده، توانسته ایم به یک نشانه (آرم) دست پیدا کنیم.

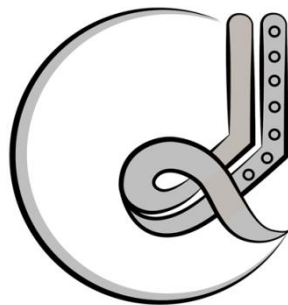
انتشارات شاهپرند
Shahparand Press

انتشارات تمدن
Civilization Press

گاهی نیز نیازی به خلاصه کردن تصویر نبوده بلکه بخشی از نقشمایه، می تواند ما را به مقصودمان که همان طراحی نشانه است برساند.

انتشارات آوا
A v a P r e s s

نشانه طراحی شده، تنها با استفاده از قسمتی که در تصویر مشخص شده است به دست آمده است.

انتشارات طوطک
T u t a k P r e s s

طراحی آرم با بهره‌گیری از بخشی از نقشمایه مشخص شده و تلفیق آن با نقوش گیاهی موجود در زمینه تصویر.

انتشارات چمروش
Chamrosh Press

انتشارات مهرنگار
Mehrnegar Press

انتشارات آذرک
Azarak Press

نتیجه گیری:

هدف از این پژوهش که به بررسی نقوش پرندگان در منسوجات دوران پیش از اسلام (ساسانی) و دوران اولیه اسلامی با تاکید بر دوران آل بویه و سلجوقی پرداخته است، معرفی بخشی از نقشمایه های کمتر شناخته شده و استفاده از این موتیف ها در گرافیک امروزی بوده است. با تبدیل برخی از این نقش مایه ها به نشانه تصویری، سعی در شناساندن بیش از پیش قابلیت های فرهنگی و تاریخی این مرز و بوم بخصوص برای هنرمندان و هنر دوستانی که در این زمینه ها فعالیت می کنند را دارد. نگارندگان معتقدند، ماندگاری هنرهای ملی و بومی ملت های گذشته نه فقط ارج نهادن به تلاش ایشان است که، راهی برای بقای فرهنگ های باستانی است.

فهرست منابع:

- اتینگهوزن، ریچارد، گرابر، الک، ۱۳۸۴، هنر و معماری اسلامی (۱)، ترجمه یعقوب آژند، تهران، انتشارات سمت.
- برند، بارابارا، ۱۳۸۳، هنر اسلامی، ترجمه مهنز شایسته فر، تهران، انتشارات موسسه مطالعات هنر اسلامی.
- بیکر، پاتریشیا، ۱۳۸۵، منسوجات اسلامی، ترجمه دکتر مهنز شایسته فر، تهران، چاپ اول، مطالعات هنر اسلامی.
- پرایس، کریستین، ۱۳۴۷، تاریخ هنر اسلامی، ترجمه مسعود رجب نیا، تهران، انتشارات بنگاه ترجمه و نشر کتاب.
- پوپ، آرتور اپهام، ۱۳۸۹، شاهکارهای هنر ایران، ترجمه، اقتباس و نگارش پرویز ناتل خانلری، تهران، چاپ پنجم، انتشارات علمی و فرهنگی.
- پوپ، آرتور اپهام، اکرم، فیلیس، ۱۳۸۷، سیری در هنر ایران جلد پنجم، مترجمان نجف دریا بندری (ودیگران)، تهران، شرکت انتشارات علمی و فرهنگی.
- ج. مک داوول، الگروو، ۱۳۷۴، نساجی، در هنرهای ایران، زیر نظر فریه، ترجمه پرویز مرزبان، تهران.
- روح فر، زهره، ۱۳۸۰، نگاهی بر پارچه بافی دوران اسلامی، تهران، انتشارات سمت.
- زکی، محمد حسن، ۱۳۷۷، هنر ایران در روزگار اسلامی، ترجمه محمد ابراهیم اقلیدی، تهران، انتشارات صدای معاصر.
- ضیمران، محمد، ۱۳۸۳، نشانه شناسی هنر، تهران، نشر قصه.
- طالب پور، فریده، ۱۳۸۴، تکنیک های پارچه بافی ایران در صدر اسلام و عصر سلجوقی، دو فصلنامه مطالعات هنر اسلامی، ش ۳ پاییز و زمستان.
- فریه، ر. دبلیو، ۱۳۷۴، درباره هنرهای ایران، ترجمه پرویز مرزبان، تهران، انتشارات فروزان.
- کاتلی، مارگریتا، هاصبی، لویی، ۱۳۷۶، هنر سلجوقی و خوارزمی، ترجمه یعقوب آژند، تهران، انتشارات مولی.
- کونل، ارنست، ۱۳۴۷، هنر اسلامی، ترجمه هوشنگ ظاهری، تهران، ابن سینا.
- کونل، ارنست، ۱۳۸۰، هنر اسلامی، ترجمه یعقوب آژند، تهران، انتشارات مولی.
- وصال، زینب، ۱۳۸۶، بررسی نقش پرنده در سالن سفال دوران اسلامی موزه ملی ایران، کتاب ماه هنر.
- هال، جیمز، ۱۳۸۳، فرهنگ نگاره ای نمادها در هنر شرق و غرب، ترجمه رقیه بهزادی، تهران، چاپ دوم، فرهنگ معاصر.

Rogers, Clive, 1983, Early Islamic Textiles, Rogers & Podmore, Brighton.